

Skvarčepis

Likovni izdelki
POROČILA

ZGODBE

Pesmi
STRIP

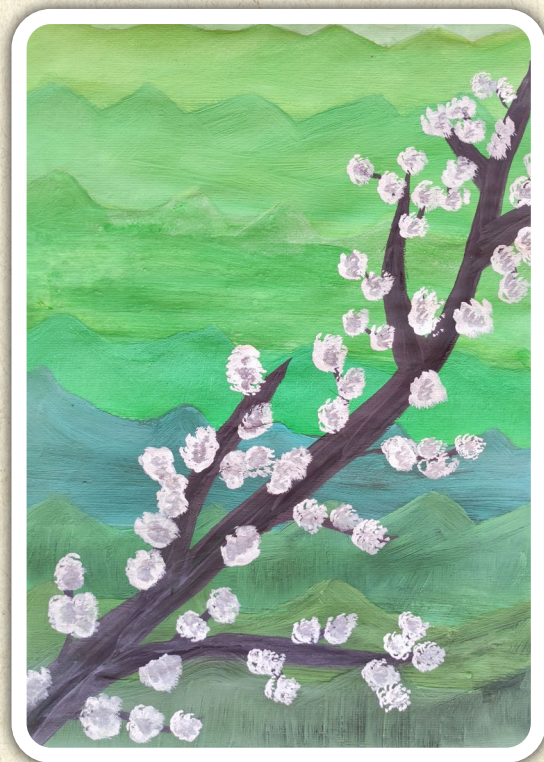
1

NAGOVOR GOSPE RAVNATELJICE

Pred nami so pomladni meseci, zato se ne pozabite naužiti sonca in barv, v katere se je oblekla narava. Izkoristite dneve, ki so pred vami, v šoli in doma.

Ob morebitnih težavah se ne ustrašite, so le ovinek na vaši poti do uspeha in brezskrbnega dolgega poletja.

Kristina Renko, ravnateljica

Sara Sotensek, 9. b

SKVARČEK SADJARČEK

MANDARINA

Mandarine radi jemo vsi,
da zdravi bomo mi.
Saj pregovor je poznan,
ena mandarina na dan
odžene zdravnika stran.

Ko vidimo mandarino,
se vsi razveselimo.

Mandarina je polna vitaminov,
za zdravje boljša kot 100 aspirinov.

Učenci PŠ Podkum

ANANAS

Sem ANA in pišem se NAS. to pomeni, da sem velik, sočen ANANAS. Rastem na nizkih grmičkih. Zdravim vnetja in težave s prebavo. Gojijo me po vseh tropih na velikih plantažah.

Manja Avsec Jožić in Lara Borišek, PŠ Podkum

ZGODBA ANANASA PINE

Sem ananas Pina. Rasel sem dve leti na Havajih. Ko sem dozorel, so me odnesli na ladjo in odpeljali v Evropo, na Hrvaško, kjer me je neka družina narezala in dala na pico. Pica je bila zelo dobra, še posebej, ker sem bil na pici jaz, ananas Pina.

Matevž Zupan in Tim Bregar, PŠ Podkum

JAZ SEM ANANAS

Jaz sem ananas. V Evropo sem prišel s Havajev, Brazilije, Tajske, Floride, Kostarike in Filipinov. Sestavlja me veliko vitaminov, med njimi tudi A, B in C. Obdan sem s hrapavo skorjo in belkasto-rumeno sredico. Po okusu sem sladko-kisel. Ne rastem ne na drevju, ne na tleh, temveč na nizkem grmovju.

Eva Odlazek, Neja Centrih, Valentina Vodišek, PŠ Podkum

Ela Vetršek, Ajda Jeraj, 4. b

SKVARČA USTVARJA

Učenke in učenci 4. c so razmišljali o prijateljstvu in o svojih prijateljih.

PRAVI PRIJATELJ

S prijateljem se vedno zabavaš,
a vsaka prijatelja se kdaj skregata.

Če je prijatelj pravi,
hitro rešita spore.

Pravi prijatelj te vedno podpira,
če ga tudi ti.

Prijatelj te vedno spremlja,
tudi v največji krizi.

Aneja Hudi, 4. c

PRIJATELJ

Moj prijatelj Maj
rad dela direndaj.

Vedno mi stoji ob strani,
ko je treba, me še brani.

Midva sva prijatelja,
rada imava avte oba.

Imava avtomobilčka oba,
zato lahko dirkava.

Lan Domadenik, 4. c

PRIJATELJ

Nekoč je živel Gal, ki je bil zelo žalosten. Rekel sem mu: »Zakaj si žalosten?« Povedal mi je, da nima prijateljev. Potem sem ga vprašal, če bi bil moj prijatelj. Ves vesel je rekel: »Ja!!!« In živela sva srečno do konca svojih dni.

Tai Vukič, 4. c

Larisa Škorjanc, 5. a

MOJ PRIJATELJ

Moj najboljši prijatelj je Denial. Skoraj vsak dan prideva na igrišče in se igrava. Velikokrat igrava nogomet. Rada se tudi boksava. Ko se skregava, se hitro pobotava. Denial mi zelo pomaga, me nasmeje in me brani. Vedno se zabavava. Še nikoli prej nisem imel takšnega prijatelja. Hvala, Denial!

Anel Šehić, 4. c

TRI PRIJATELJICE

Smo tri prijateljice, ki rade se zabavamo in rade si nagajamo. Ko skregamo se, dan slabši je. Ko pobotamo se, dan spet lepši je. Vse rade ustvarjamo in po telefonu se pogovarjamo. Rade hodimo v šolo, ker v šoli lahko skupaj smo. Svet je lep, če imaš prijatelje.

Iva Jelen, Ana Pervinšek, Alina Trumić, 4. c

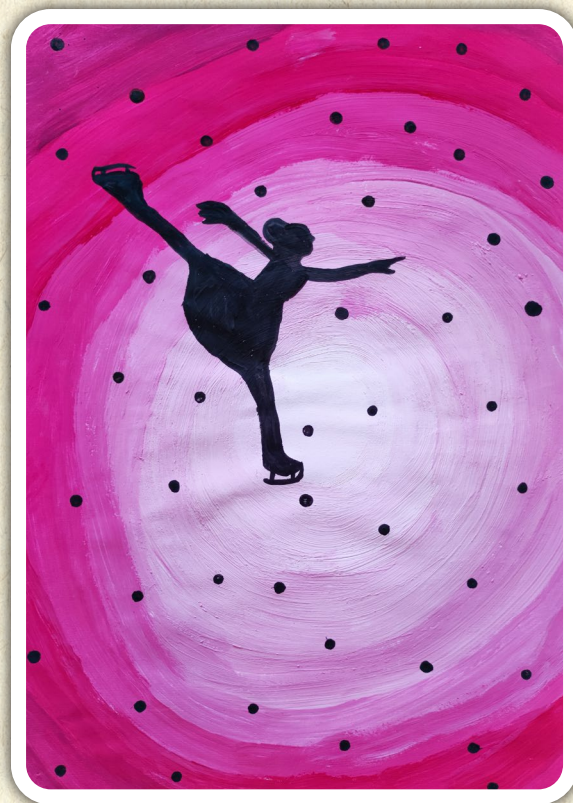
PRIJATELJICA

Moja prijateljica prijazna je,
moja prijateljica podpira me,
ko strah me je.

Ko pomaga mi,
moje srce nasmeje se.
Vedno me razveseli,
ko zapleše mi.

S svojo prijaznostjo do ljudi
očara me in razveseli.
In to moja prijateljica Aneja je.

Emma Vogrinec, 4. c

Iva Jelen, 4. c

PRIJATELJ IZ VRTCA

Ko sem bil mlajši, sem hodil v vrtec. Tam sem spoznal prijatelja Tima.

Ko sva bila malo starejša, sva se tudi velikokrat obiskala. Tim je rad igral nogomet in se je vpisal na treninge.

Bil sem zelo srečen, a nisva bila skupaj, zato sva se odločila, da se vsak petek obiščeva. Tim je šel v prvi razred, jaz pa sem ostal v vrtcu. Potem sem se preselil v Zagorje.

Čez nekaj časa je Tim napredoval v boljšo selekcijo in tam sem bil tudi jaz.

Vesela sva, da se najino prijateljstvo ni razdrlo in še sedaj sva prijatelja.

Din Hodžič, 4. c

Sofija Drobež, 1. c

PUST

Pa spet tukaj je!
Dan, ko si lahko
kdorkoli ali karkoli.

Vse vrste mask po cestah korakajo,
se veselijo in plešejo.

Tam je princeska,
ki pleše in poje,
za njo pa en vitez,
ki skače po svoje.

To je dan, ko si lahko
kdorkoli ali karkoli!

Erin Grešak, 7. a

Tea Mujčinović, 5. c

POMLAD

Bliža se čas, ko rože cvetijo,
bliža se čas, ko jagode zorijo.
Bliža se čas, ko toplo postaja,
bliža se čas, ko ljubezen nastaja.

Kmalu bo tisti čas, ko oblečemo se v kostume,
kmalu bo tisti čas, ko zberemo vse pogume.
Kmalu bo tisti čas, ko nihče ni sit sladkarij,
kmalu bo tisti čas, ko so otroci polni vragolij.

Spet bo prišla pomlad,
spet mi boš povedal, da me imaš rad.
Spet bo valentinovo med nam',
spet se bomo imeli radi, da nihče ne bo sam.

Ina Zaletel, 7. a

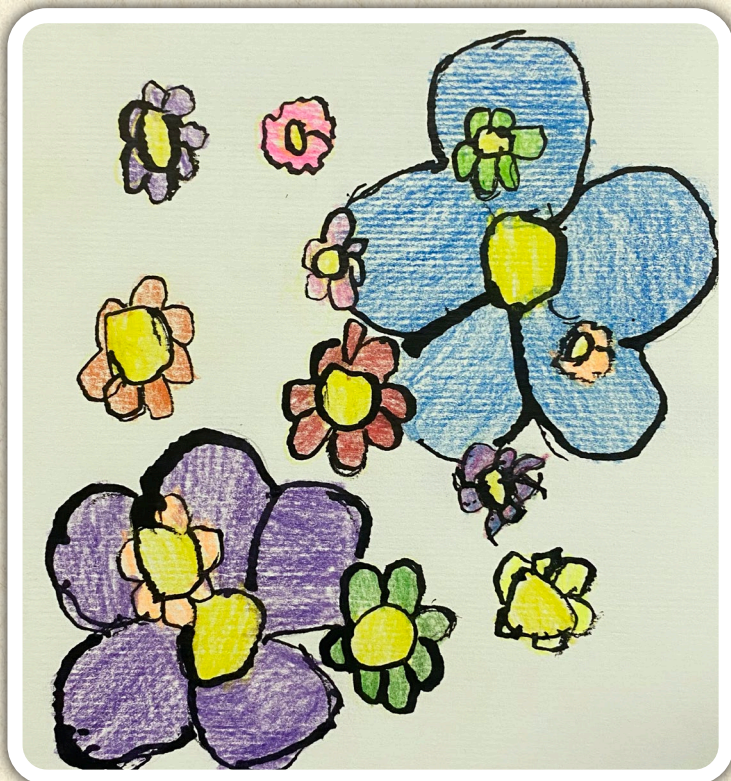

Žana Trdin, 1. a

ČAS

Je dragocen,
a ga ne znamo ceniti.
Ga mečemo stran,
kot da ga imamo ves dan.
Teče hitro,
Se nikdar ne ustavi.
A ko se, je prepozno.
Zato čas stran metati je grozno.

Lana Aisha Šibila Kozolič, 8. c

Leila Džombić, 1. c

MARKOV POŠTNI URAD

V lepi, urejeni in organizirani šoli so imeli učenci in učenke možnost izbirati med različnimi krožki ter izbirnimi predmeti, ki naj bi jim pomagali izbrati poklic. Na tej šoli je bil tudi fant - Marko, ki kljub mnogim obiskovanim krožkom še vedno ni našel pravega zase.

Marko od vseh krožkov ni preizkusil le še enega – šivalnega krožka. Odšel je v učilnico, kjer se je krožek izvajal. Tam mu je nekdo priskrbel majhen volnen gobelin ter mu razložil navodila za delo. Šlo mu je kar dobro. Nekajkrat se je zmotil, zato mu je morala neka deklica priskočiti na pomoč. Ko je zagledal, kako dobro ji gre, se je odločil, da se v šivanje raje ne bo več spuščal. Marko je svoj gobelin raje pospravil v torbo ter odšel.

Čas je tekel in napočila je nov ura. Pri slovenščini so se učili sklanjati samostalnike, ko se je učiteljica iznenada spomnila, da mora ravnateljica dobiti neko sporočilo.

Poklicala ga je in mu naročila: »Pojdi h gospe ravnateljici in ji povej, da me sedmo uro ne bo in da prosim, da priskrbi nadomeščanje.«

Marko je vzel listek, si v parih sekundah zapisal učiteljičino sporočilo, vstal, pokimal in odšel. Kakor hitro se je dalo, je stekel do ravnateljici pisarne ter se skoraj zaletel v njena vrata. Potrkal je in čakal, da ga ravnateljica pokliče noter. Ko ga je, je vstopil in kar se da razločno prebral sporočilo.

Ravnateljica ga je pohvalila ter mu čez čas povedala, da je vse urejeno. Ko se je Marko vračal k učni uri, pa ga je prešinila misel. »Kaj pa poštni krožek?« je tiho pomislil. Obrnil se je, ponovno potrkal ter to idejo predlagal ravnateljici, ki je bila videti kar navdušena.

Rekla je: »Dobra ideja, Marko. O mnenju bom povprašala tudi druge učitelje, zate pa je skrajni

čas, da se vrneš k pouku.«

Oba sta se nasmehnila, fant pa je navdušeno odkorakal v učilnico, kjer je veselo novico povedal razredu.

Čez mesec dni je bil v razredu najmanj en poštni šolarček. Nekateri so si sporočila zapomnili, spet drugi pa so si jih raje zapisali na listke. Poštarčki so se tudi včasih sestajali in si dajali napotke. Vsi so uživali v svojem delu. Najbolj je bilo všeč Marku, ki je poleg tega pod vodstvom učitelja vodil krožek in se končno odločil, kaj bo – postal bo poštar.

Patricija Škrabar, 8. c

Maks Tašker, 6. a

ALENKA GOLJEVŠČEK: ČE ZMAJ POŽRE MAMI

(POUSTVARJANJE PO PREBRANEM DELU)

Bilo je jutro in jaz sem se zbudila. Prvo sem pogledala koliko je ura in nato šla v kuhinjo pojesti zajtrk. Počutila sem se čudno, a sem na to poskušala pozabiti. Po zajtrku sem se šla preobleči in počesati, da bi šla ven. Ko sem prišla v kopalnico, sem se pogledala v ogledalo, a nisem izgledala tako kot po navadi.

Padla sem v nezavest. Ko sem se zbudila, sem vstala nato pa pogledala v ogledalo. Spremenila sem se v ogledalo. Zakričala sem in poklicala mami, a se ni oglasila nazaj. Odskakljala sem nazaj v kuhinjo, a mami ni bilo tam. Začudila sem se, saj je bila malo prej tu. Odskakljala sem do telefona, da bi poklicala mami ali nekoga drugega za pomoč, a nisem imela rok. Skoraj sem obupala, a nato sem se spomnila, da grem lahko po pomoč ven. Težko sem odprla vrata, saj rok nisem imela. Prišla sem ven in se ozrla naokoli. Zunaj je bila popolna tišina in nikogar ni bilo. Očitno so vsi izginili. Skakljala sem po celem mestu, a ni bilo nobenega. Bila sem žalostna, saj nisem vedela, kaj naj naredim.

Šla sem v trgovino s pohištvom, saj morda tam omare govorijo. Prišla sem v trgovino in začela iskati omare. Našla sem jih in vprašala, če vedo, kako spet postati človek. Ni bilo odgovora. Čez nekaj trenutkov se je zaslíšal star hripav glas. Bila je stara omara. Rekla mi je, naj poiščem staro drevo in se ga dotaknem. Tako bo vse po starem. Odskakljala sem do parka in iskala staro drevo.

Našla sem ga in se ga dotaknila. Vse je bilo po starem. Šla sem domov in videla mamo. Objela sem jo in vprašala, če ve, kaj se je zgodilo. Rekla je, da nič. Bila sem začudena, a sem ji povedal, a kaj se je v resnici zgodilo. Končalo se je tako, da so bile vse to samo sanje.

S ČAROBNO PREPROGO V SVET

Nekega nenavadnega dne sem se zbudila v svoji postelji, se preoblekla in nato pripravila zvezke za šolo. Potem pa sem v omari našla preprogo.

Nikoli prej je še nisem videla. Bila je škrlatnordeča in v sončni svetlobi se je neprestano bleščala. Izgledala je mehka, zato sem se nanjo usedla, nato pa se je kar naenkrat dvignila v zrak in odletela skozi odprto okno v moji sobi. Bilo me je strah, ampak ko sem pogledala dol, se mi je zdelo, kot da na celem svetu ni nič lepšega kot to.

Preletela sem vso Slovenijo, si ogledala sosednje države - Italijo, Avstrijo, Madžarsko in Hrvaško -, na koncu pa sem pristala v Angliji. Vedno sem si želela tja, zato je bilo še toliko bolj čarobno.

Kmalu sem se prebudila v svoji sobi. V zraku poleg mene pa je še vedno lebdela čudežna preproga.

Angelika Mikuš Piskar, 5. a

Naia Merdanovič, 5. c

NAPITEK ZOPER SITNOBE

Neko popoldne sem spet nagajal svoji starejši sestri. Grem ji na živce kot smrčanje, zato se je končno odločila, da bo ona enkrat malce zlobna do mene.

Za svojo posteljo si je naredila skrivni prostor, ker jaz na njeno posteljo ne smem. Delala je na skrivaj. Zbudil sem se na sobotno jutro in moja sestra mi je skuhala čaj. Bil je moj najljubši. Takoj sem stekel k njemu in ga popil. Bil je zelo dober, kar naenkrat pa me je prezebilo. Vedel sem, da sem oplel. Pripravila mi je napitek proti sitnobi. Ko sem jo hotel uščipniti in zbežati, me je začelo na smrt žgečkati po telesu.

Čez mesec sem se končno sprijaznil in nisem nikoli več pomislil, da bi ji še kdaj nagajal.

Gašper Škrabar, 5. a

Patricija Drnovšek, 9. c

MARJETKA

V 8. a smo pred začetkom novega leta posvojili Marjetko.

Marjetka je del Unicefovega programa "Punčka iz cunj". Punčke izdelujejo prostovoljci, mi pa jih nato kupimo in s tem denar doniramo za cepljenje otrok proti davici, tetanusu, ošpicam, oslovskega kašlju, otroški paralizi in tuberkulozi ter s tem rešimo življenja otrok. S tem projektom smo samo v Sloveniji do sedaj omogočili cepljenje že skoraj 20.700 otrokom v državah v razvoju.

Marjetka je zdaj postala del 8. a, učenci pa jo med urami večkrat malo pocrkliamo.

Eva Domadenik, 8. a

SKVARČA O SVOJEM DOMU

MARJETKA

Učenci 2. a sodelujejo v projektu »Naša mala knjižnica« in pri tem spoznavajo različne zgodbe. Tokrat smo skupaj prebrali knjigo Nevidna hiša avtorice Biljane Cervenkovske. To je zgodba o deklici Kali, ki je morala nekega dne zapustiti svoj dom in stara starša. Nihče ji ni povedal, kam gredo. Potovanje je bilo težko in dolgo. Med iskanjem novega doma so stanovali tudi v belih šotorih in z drugimi ljudmi, ki so morali zapustiti svoje domove. Potem so prišli v kraj, kjer so vsi ljudje govorili nerazumljivo. Med dolgim potovanjem je poslušala tudi težke besede: vojna, begunstvo, bolezen, smrt, a sčasoma je le našla dom, ki je bil morda neviden za ostale, a zanjo še kako resničen. Po prebrani zgodbi smo se pogovarjali o begunstvu, vojni in o tem, kako bi se počutili, če bi morali tudi mi zapustiti svoje domove. Učenci so dobili nalogo, da s pomočjo odraslih razmislijo in zapišejo, kakšen je njihov dom, kaj najraje počnejo, kako se doma počutijo, zapisali pa so lahko tudi kakšno zanimivo dogodivščino. Nastali so zanimivi zapisi, vsem pa je bilo skupno to, da se doma dobro počutijo, da jim dom nudi varno zavetje in toplino, kar je seveda najpomembnejše.

Nina Špitalar, mentorica

MOJ DOM

Moj dom se nahaja v Ravenski vasi. Živim v hiši z majhno okolico, kjer imamo vrt, sadje in rože. Ko sem doma, najraje urejam svojo sobo, zalivam rožice, pomagam pri pomivanju in brisanju posode, se igram. Doma se počutim svobodno, se spočijem in moj dom mi nudi zavetje in toplo posteljo. Zelo sem hvaležna, da imam vse to in okoli sebe ljudi, ki me imajo radi.

Tijana Čebin, 2. a

Julija Čamer, 2. a

ZGODBA O MOJI HIŠI

Moja hiša je velika. Je bela in malo siva in se sveti kot iz pravljice. Pa veste, zakaj se sveti? Ker ima bleščice. V našem stanovanju imamo kuhinjo, spalnico, mojo sobo, bratčevo sobo, računalniško sobo, kopalnico, zelo veliko dnevno sobo in balkon. Z nami živi tudi mama. V moji sobi zelo rad igram sintesajzer. Po drugih prostorih se rad igram slepe miši. Svojo hišo imam rad.

Anže Mišic, 2. a

Klara Savšek, 2. a

MOJ DOM

Živim v hiši na podeželju. Imam svojo sobo. Najraje se igram v dnevni sobi, ker je dovolj prostora za igro. Moj dom je velik in prijeten. Rad imam svoj dom. Ko staršev ni bilo doma, sva z bratom vzela košarkarsko žogo in se igrala na hodniku. Naenkrat se je žoga odbila od tal in zadela luč, ki se je razbila.

Jon Dmrovšek, 2. a

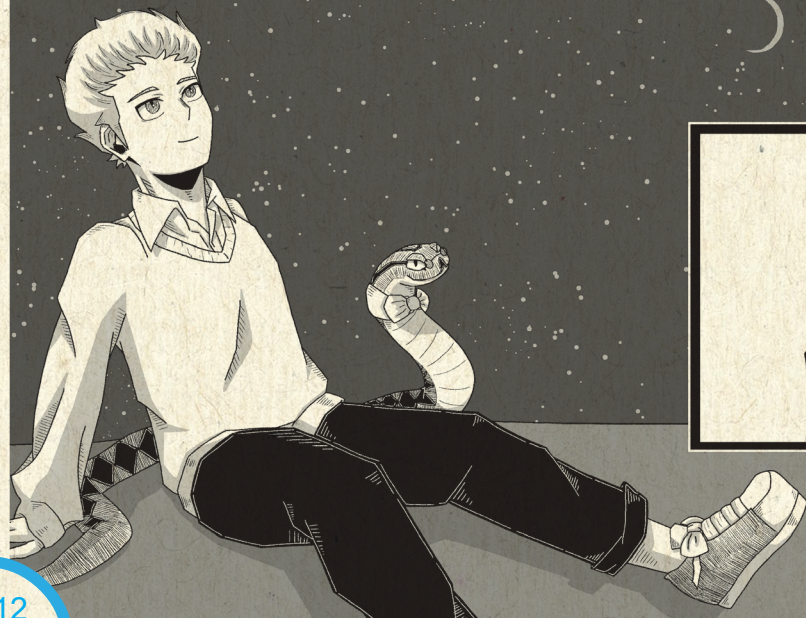
SKVARČA SE PREDSTAVI

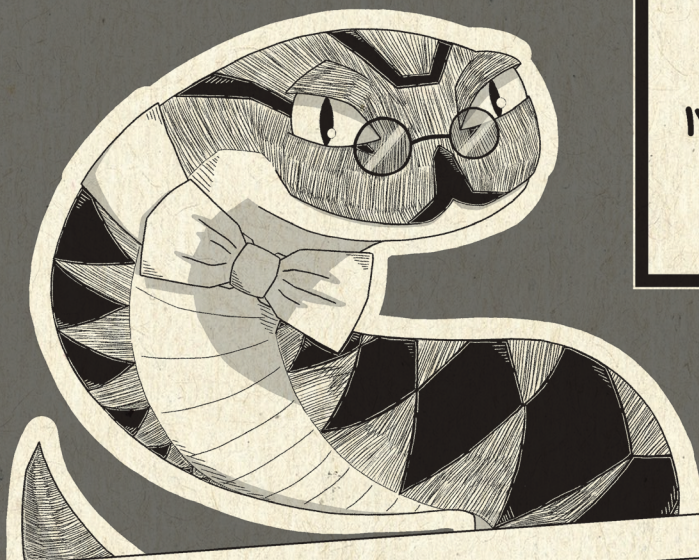

IVAN
SKVARČA.

IVAN RAD ...

TO JE
IVANOV PRIJATELJ
MODRAS.

yuki
2023

MODRAS
SE ZELO RAD PODA
PUSTOLOVŠČINAM
NAPROTI
SKUPAJ
Z IVANOM.

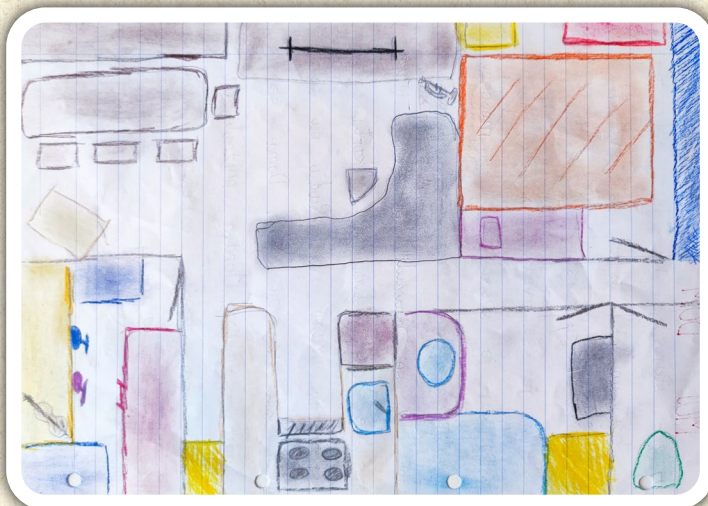

KAM JU BO
PONESLA POT,
PA
V NASLEDNJI
ŠTEVILKI.

MOJ DOM

Moje stanovanje mi je zelo všeč. Z bratcem si deliva sobo. Včasih jo spremeniva v velikanski šotor. Mlajša sestra je še vedno v spalnici pri starših, saj je stara komaj sedem mesecev. Največ časa preživimo v dnevni sobi. Tu se po navadi vsi skupaj igramo družabne igre, ustvarjam, kartamo, se veselimo in imamo radi. Rada pa se igram tudi v svoji sobi. Doma se počutim varno. Moram priznati, da na morju, včasih pogrešam svojo sobo in igrače.

Lana Brinovec, 2. a

Lana Brinovec, 2. a

Iris Omahne, 2. a

Živim v bloku v 3. nadstropju. V našem stanovanju živimo šest let. Igram se z muckom Vladimirjem in vsak dan telovadim s starši. Doma se počutimo odlično. Na igrišču ob bloku se igram s sosedi.

Iris Omahne, 2. a

Moja hiša ima dve nadstropji. V najvišjem nadstropju živim jaz in moja mami, ati in sestra Ula. V prvem nadstropju živita dedi in babi. V pritličju imamo klet in kuhinjo z veliko mizo. Zvečer se igramo družabne igre ali si skupaj ogledamo film ali risanko. V svoji hiši se počutim varno in veselo. Nekega poletnega večera smo bili zunaj na terasi, nato sva z mami odšli v hišo. Tam naju je presenetil ptič, ki je zmedeno letal po dnevni sobi. Na pomoč sva poklicali atija, ki nama je pomagal. Skupaj smo ptičku pomagali poiskati pot ven. O tem dogodku smo se še dolgo pogovarjali.

Tea Fakin, 2. a

Dejan Kukić, 2. a

SKVARČA DEKORIRA

Janez Bitenc
POMLADNA

Na polju rožice cveto,
na drevju pa ptički pojo,
z neba nam sveti sonček zlat,
že prišla je k nam pomlad.

Pomlad smo si pričarali tudi v šolskih prostorih. Skupaj z učenci smo v OPB ustvarili pomladno dekoracijo. Zgibali smo rožice, strigli ptičke, izdelali ograjo in že je bila naša dekoracija pripravljena.

Barbara Grobin, mentorica

učenci OPB

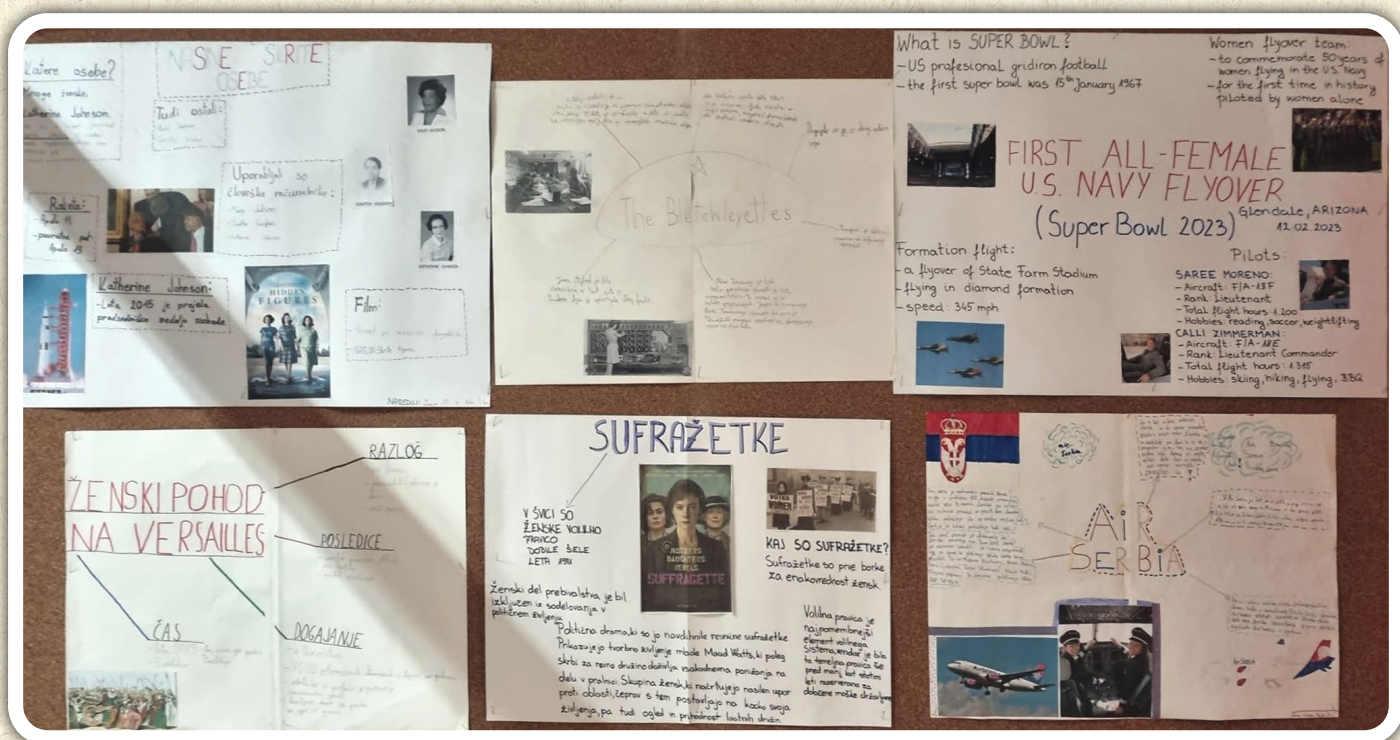
MEDNARODNI DAN ŽENA

8. marca smo, kot vsako leto, praznovali mednarodni dan žena. To je dan, ki je posvečen vsem ženskam; njihovim pravicam, enakopravnosti ... Jaz pa sem se ob tem prazniku poglobil v samo zgodovino in zanimivosti ter značilnosti tega dneva. Mednarodni dan žena vsako leto po celem svetu praznujemo 8. marca. Zgodovina tega praznika pa sega v 19. stoletje, ko se je začelo gibanje za enakopravnost žensk. Nato se je leta 1908 na newyorških ulicah zbralo 15.000 šivilj, ki so zahtevale boljše delovne pogoje. 28. februarja 1909 so v ZDA prvič potrdili praznik žensk, torej dan žena, ki so ga do leta 1913 praznovali na zadnjo nedeljo v februarju. V Evropi je bila ena najpomembnejših

pobudnic dneva žena nemška socialistka Clara Zetkin. Z njeno pobudo so 19. marca 1911 tudi po nekaterih evropskih državah prvič praznovali dan žena.

Po nadaljnjih demonstracijah je leta 1975 Organizacija združenih narodov uradno razglasila 8. marec za mednarodni dan žena, ki ga praznujemo še danes.

Matic Troha, 8.c

SKVARČA ZAPISUJE STARE ZGODBE

»Živeli smo na kmetiji. Bili smo trije otroci. Kmalu smo izgubili očeta. Umrli je za možgansko mreno. Takrat še niso poznali te bolezni. Ko se je začela vojna, so v vas prišli Nemci. Stara sem bila 12 let. Skrivali smo se v hiši. Stara mama je bila gluha in ko je šla z njive v hišo, so mimo nje leteli izstrelki, ona pa je mislila, da jo napadajo čebele. Imela je srečo, da je prišla do hiše. Nemci so velikokrat prišli v hišo in zahtevali hrano, tako da velikokrat nismo imeli kaj za jesti. Ko sem bila stara 14 let, sem se šla učiti za šiviljo. Ko so uredili davek, so me odpustili. Potem sem se preko ženske, ki je k nam hodila po jajca, šla v Zagorje naprej učiti. Tukaj sem spoznala moža in se poročila. Imava 6 otrok, 13 vnukov in 9 pravnukov. Stara sem že 91 let.«

Žan Dolganoč, 6. c (po pripovedovanju Ane Hace)

Sara Guček, 6. a

»Zelo sem rada plezala po drevesih in raziskovala luknje. Vanj sem najprej pogledala, potem pa vanjo dala roko. Po navadi so bili notri majhni ptički, ki so mislili, da je prišla njihova mama s hrano, to pa je bila moja roka. Enkrat pa nisem v luknjo pogledala, ampak sem dala kar direktno roko vanjo. Nekaj me je kar močno zgrabilo za roko, tudi malo mi jo je prešpikalo. Zelo je bolelo. V tistem trenutku me je zgrabila panika. Roko sem takoj poskusila dati ven, ampak se je zagostila. Nekako sem jo dobila ven. V luknjo sem s strahom pogledala, v njej pa so bili netopirji. Rekla sem si, da tega ne bom nikoli več naredila.«

Nika Perme, 6. c (po pripovedovanju Verice Perme)

Leta 1962 je bilo pozimi veliko snega, otroci so se spuščali po vsakem zasneženem hribu. V Podkrajju, kjer so bili doma, se je po hribu spustila s sanmi, šlo je dobro, tako da se ni mogla ustaviti. Zaletela se je v električni drog, še huje, v kovinski del. Domov je še prišla, potem pa se je začelo. Peljali so jo v Trbovlje v bolnišnico, kjer so odkrili hud pretres možganov ter trikrat počeno lobanjo. 14 dni je bila v komi. Predvidevali so hude posledice možganov, ki se na srečo niso pojavile. Ker je bila v bolnišnici decembra, jo je obiskal dedek Mraz in ji podaril knjigo Volk Pogoltnik.«

Zarja Detič, 6. c (po pripovedovanju babice Vide Domadenik)

Rebeka Štendler, 1. c

Prababica mi je povedala, da ji starša v otroštvu nista pripovedovala nobenih pravljic. Se je pa spomnila dogodka iz svojega otroštva.

Živela je na vasi v Mirni na Dolenjskem. V družini je bilo devet otrok. Doma so imeli mlin, v katerem so mleli žito v moko. Ker so živeli ob reki Mirni, se je že kot majhen otrok naučila plavati. Starejši otroci so skakali z mostu v tolmun in z rokami lovili ribe. Pekli so jih v kmečki peči. Vsak otrok je imel svojo opeko, na kateri je pekel ribo. Pozimi so bili veliko časa v hiši, kjer je bil mlin. Tam je bilo toplo, ker so tam kurili in kuhali. Spali so v sosednji hiši, kjer je bilo mrzlo, zato so bos pred spanjem tekali okoli hiše, da bi jim bilo potem v mrzli hiši topleje. Nato se je pričela vojna in Nemci so jih odpeljali v taborišče. Prababica je imela komaj 5 let. V taborišču ji je nato umrla mama. Po koncu vojne so preživele Slovence pripeljali domov. Leto po tem ji je umrl tudi oče.

Čeprav je imela težko otroštvo, je ohranila lepe spomine pred začetkom vojne.

Ažbe Osmanović, 6.c (po pripovedovanju prababice Ljudmile)

Ko je imel moj dedi 16 let, sta se šla s prijateljem kopat na Zbiljsko jezero. Nad jezerom je bila visoka vzpetina, s katere so kopalci skakali v vodo. Dedi si ni upal skočiti, prijatelj pa je skočil. Ko je prišel iz vode, je imel desno roko poškodovano in tekla mu je kri. Odšel je k zdravniku, kjer so mu rano zašili z desetimi šivi. Ko sta kasneje podoživljala skok, sta ugotovila, da je imel srečo, ker če bi skočil pol metra bolj desno, bi lahko umrl. Dedi je rekel: »Če bi zbral dovolj poguma in skočil, bi sigurno zadel skale.«

Matic Šmidhofer, 6.c (po pripovedovanju dedka Boštjana)

Aylin Durmišević, 1. c

učenci 1. c razreda

Obiskal sem svojo prababico, ki je stara 87 let in mi je povedala kratko zgodbo o njenem življenju kot otrok. Moja babica je žvela v Srbiji, imela je brata Ivana in Poldija. Življenje zanje je bilo težko, ker so njihovi starši imeli veliko dela in so redkokdaj videli kruh. Živeli so v času vojne in se skrivali med gozdovi. Njena mama je bila v bolnišnici, kjer je delala. Njen oče pa je bil rudar. Teta Fanika je skrbela zanje, medtem ko so bili sami, ampak na žalost je po nekaj letih umrla. Teta Fanika je bila stroga, ampak dobrega srca. Moja babica je bila zaposlena v trgovini, da je pridobila kruh za družino in zase. Ko je končala z delom v trgovini, se je zaposlila še z delom v bolnišnici. Ko je bila stara 15 let, je prišla v Slovenijo k teti Ribičevi. V Sloveniji se je zaposlila v gradbenem podjetju, opravljala je lažja gradbena dela. V tistih časih so lahko pričeli z delom že takoj po opravljeni osnovni šoli, tako kot moja prababica. Po njenem težkem življenju v mladosti so se zanj pričeli tudi lepi časi, tako da je dočakala 87 let in upajmo, da jih bo še nekaj.

Tian Imširović, 6.c

May Ocepek, 1. c

Ambrož Kastelic, 1. c

SKVARČA V ČŠOD

CŠOD MURSKA SOBOTA

Petošolci smo zadnji teden v januarju preživali v čšodju Murska Sobota, kjer so nas res lepo sprejeli. Zgodilo se nam je tooooooooooooooooooooooooooooooliko stvari. Plavali smo, se družili, sklepali nova prijateljstva, peli ob kitari, pekli perece, spoznali Mursko Soboto, nastopali, zelo dobro jedli, obiskali Vulkanijo, zvečer pa mičkeno pogrešali naše starše.

Ob prihodu domov smo popadali v postelje in stiskali naše domače, ostali pa nam bodo čudoviti spomini.

MINI DNEVNIK ČŠOD-ja

1. Če bi z eno besedo opisal/a teden v čšodju, bi bila to beseda: odlično, luštn, suuuuuuper, fantastično, uživancija, zabavno, carsko, v redu, dobro, noro, plavanje ...
2. Naaaaaaajboljša hrana v čšodju: čokolino, bograč, ocvrte ribe, pire krompir, langaš, pleskavica, špinača, prekmurska gibanica, čili con carne ...
3. Naaaaaaajboljša stvar, ki se mi je zgodila v čšodju: plesni večer, Vulkanija, plavanje, zmaga v nogometu, da sem tam imel rojstni dan, orientacija po Murski Soboti, da smo se s prijateljice družile v sobi, moj nastop, ki sem ga improviziral,

spoznala sem veliko kristalov v Vulkaniji, da sem se začela bolj družiti s posameznimi prijateljicami, ko smo pekli perece ...

4. Naaaaaaajbolj sem užival/a, ko smo: plavali, smo se namakali v toplém bazenu, igrali nogomet na igrišču, plesali, ko smo imeli zabavo v četrtek zvečer, imeli prireditev Murska Sobota ima talent, ko smo se lahko prosto družili ...

5. Naučil/a sem se: potapljati, plavati v različnih tehnikah, bolje plavati, novih besed v prekmurščini ...

6. Težko je bilo: skakati v vodo, obleči posteljnino, čakati do jutra, zaspati, skrivati sladkarije, prvič plavati v novi tehniki ...

7. Nase sem bil/a ponosna, ko: potopila, dobil/a zlatega ali srebrnega delfinčka, da sem cel teden zdržal v cšodju, čeprav sem imel domotožje, ko sem nastopal na Talentih ...

8. Čšod si bom najbolj zapomnil/a po: druženju s prijatelji, plavanju, po svojem rojstnem dnevu, po tem, da si je sošolec poškodoval nogo, po tem, kako smo se s puncami pogovarjale o fantih, Vulkaniji, plavalnem tečaju, zabavi, po lepih trenutkih, po tem, da sem se zblížala s sošolci, s katerimi si prej nismo bili tako blizu, novih

izkušnjah ...

Učitelji pa samo še dodajamo, da so bili otroci res čudoviti.

SKVARČA PROJEKTI

PLATONSKA TELESA IN MREŽE PRAVILNIH PIRAMID

V 9. razredu pri matematiki obravnavamo geometrijska telesa in v eni izmed ur so učenci 9. c razreda izdelovali mreže štirih Platonskih teles:

- ▷ kocke,
- ▷ oktaedera,
- ▷ dodekaedera in
- ▷ ikozaedera.

Pri ocenjevanju znanja na drugačen način pa so med drugim morali izdelati mrežo ene izmed pravilnih pokončnih piramid.

Pred izdelavo so morali uporabiti Pitagorov izrek, da so imeli prave podatke za izdelavo le teh.

Učiteljica Polona Kovač

platonaska telesa

mreže pravilnih piramid

MEDNARODNI DAN MATEMATIKE

Vsako leto 14. marca obeležujemo mednarodni dan matematike. V ameriškem formatu datumov je namreč mesec zapisan pred dnevom, kar so prve tri števke matematične konstante π .

Leta 2006 je japonski inženir Akira Haraguči brez napake na pamet zrecitiral 100.000 decimalk tega števila.

Na Unescovi 40. generalni konferenci določili, da bo ta dan mednarodni dan matematike.

Na ta dan se je rodil znanstvenik in genij Albert Einstein.

S številom π se je ukvarjal tudi slovenski matematik Jurij Vega in ga izračunal na 140 decimalk, kar je nekaj časa veljalo za rekord.

Letošnji moto je bil Matematika za vsakogar.

Na naši šoli smo naredili najdaljšo verigo decimalk v Zasavju, mogoče celo v Sloveniji, saj je sestavljena iz toliko cifer, kolikor zaposlenih in učencev je na matični šoli.

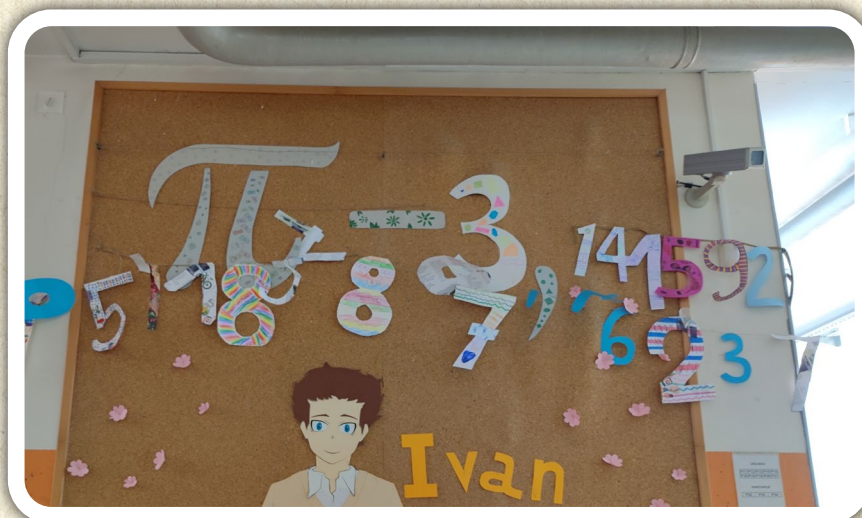

Učenci 8. a razreda so posneli prispevek, v katerega so vključili tudi starše. Ogledate si ga lahko na šolski spletni strani ali FB profilu.

Poleg tega je bila za malico piščančja hrenovka, za kosilo pa pečen piščanec. Naslednji dan smo imeli samopostrežno malico, kjer so nam ponudili π co.

Tudi na učitelje nismo pozabili. V zbornici so jih pričakali piškoti, pištacija, piango sok in π π napitek.

Polona Kovač, mentorica

Uredniški odbor:

Matic Troha

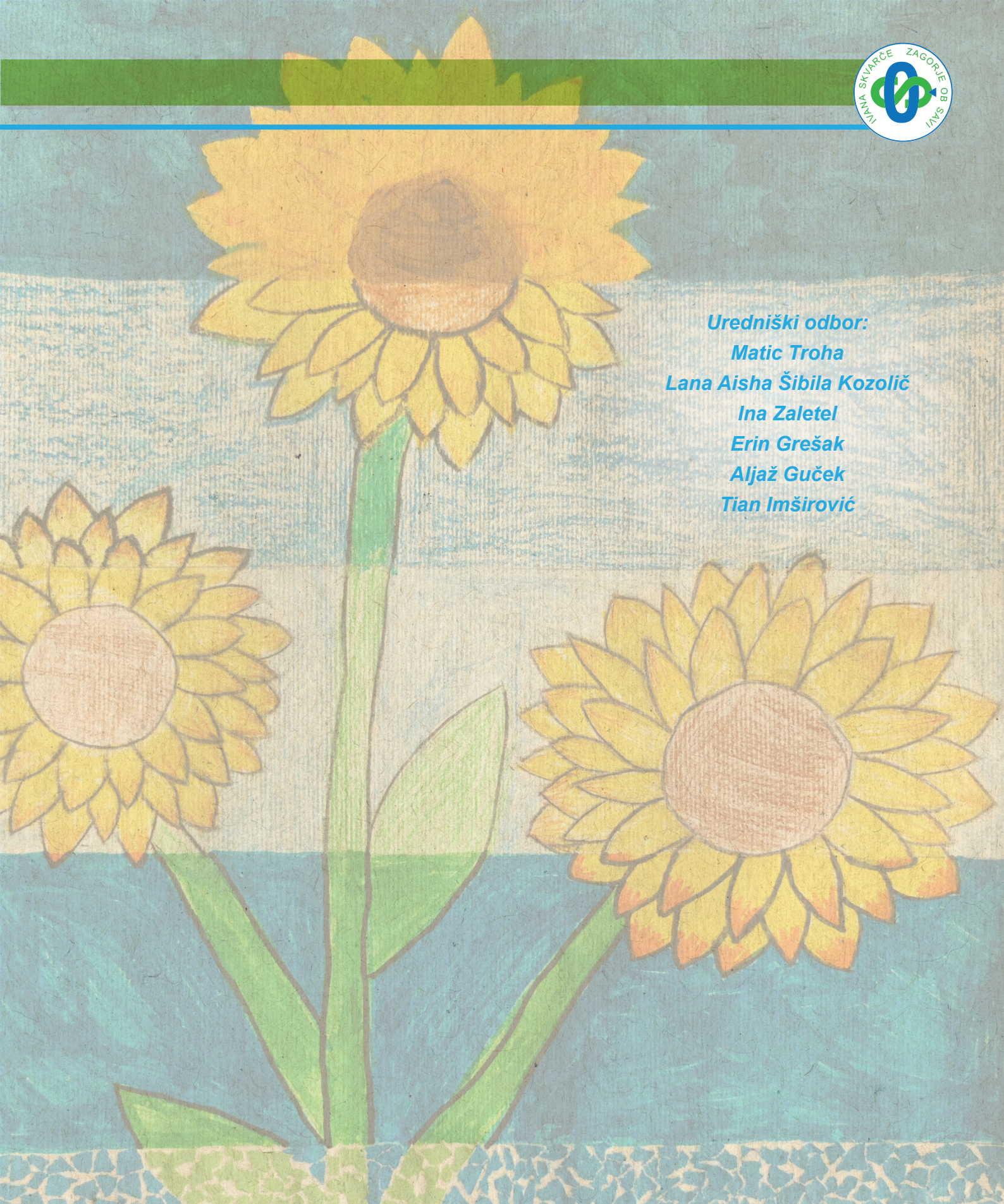
Lana Aisha Šibila Kozolič

Ina Zaletel

Erin Grešak

Aljaž Guček

Tian Imširovič

Grafično oblikovanje:
Barbara Lekše

Skvarčepis
marec 2023

Mentorica RaP Skvarčepis:
Anja Šircelj